

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1678/2020
10.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић и Божицара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Привредни суд у Сомбору, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Суботици, ради новчаног обештећења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 510/19 од 14.10.2019. године, у седници одржаној 10.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 510/19 од 14.10.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 510/19 од 14.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору Прр 390/18 од 15.04.2019. године, ставом првим и другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезана тужена да тужили, на име новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року плати 400 евра са законском каматом почев од 15.04.2019. године до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом трећим изреке одбијен је тужбени захтев преко досуђеног износа до тражених 3.000 евра, са припадајућом каматом. Ставом четвртим изреке обавезана је тужена да тужили накнади трошкове парничног поступка од 23.400,00 динара са законском каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гжрр 510/19 од 14.10.2019. године, жалбе парничних странака су одбијене, као неосноване и првостепена пресуда потврђена у побијаном одбијајућем делу одлуке о главној ствари и делу одлуке о трошковима поступка, а одбијен је и захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужиле је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“ број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се ревизијом не би могла побијати, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиље за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року, уз адекватну примену материјалног права, а одлука о висини накнаде у овој врсти спорова зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, па евентуално различита висина досуђене накнаде не представља уједно и неуједначену судску праксу.

Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да у овом предмету нису испуњени услови, из члана 404. став 1. ЗПП, за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за одлучивање о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, у вези члана 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Сл. гласник РС“ бр.40/15), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, применом члана 27. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року, у поступку пред судом ради новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року, независно од врсте и висине тужбеног захтева, сходно се примењују одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак, а ставом 3. истог члана одређено је да у овим поступцима ревизија није дозвољена. Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете у овој правној ствари поднета је 25.10.2018. године, а побијана вредност предмета спора је противвредност 2.600 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, а да је и одредбом члана 27. став 3. посебног закона - Закона о заштити права на суђење у разумном року, одређено да у овој врсти спорова ревизија није дозвољена, то Врховни касациони суд налази да је и ревизија тужиље недозвољена.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић